

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττομενον ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροσχόν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὁμηροειδῆ καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα βραβεῖον καὶ χρυσαυμάτου εἰς τοὺς καίτους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἑσωτερικῶν δρ. 16.— Ἑσωτερικῶν δρ. 20.— Ἑσωτερικῶν 8,50 Ἑσωτερικῶν 10,50 Ἑσωτερικῶν 4,50 Ἑσωτερικῶν 5,50 Ἄι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐπίστατον μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ἸΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΗΜΕΡΟΥΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἑσωτερικ. λιστ. 40. Ἑξωτερικ. λιστ. 45 Φέλλα προηγουμένην ἔσθην, ἐπίστατος λιστ. 40 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐφραϊμίδου ἑρ. 28, κατὰ τὸ Βασιλειῶνον Ἔτος 42ον.— Ἀριθ. 21
--	--	--	--

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Ὅλοι ἐπῆγαν ἐκεῖ πὸς τελειῶνε δ ἀγωγὸς καὶ χειροκρότησαν μὲ χαρὰ, δταν εἶδαν τὰ πρῶτα νερὰ νὰ βρέχουσι τὸ μέρος τοῦ καναλιῶ, πὸς ἦταν πᾶς ἔσκακαστο. Κι' ἀφοῦ ὁ Ἐρνέστος ἔρριξε μιὰ μικρὴ σημαδοῦρα, οἱ δυὸ οἰκογένειαι ἀνέβηκαν στὸ ἀμάξι πὸς περιμένα κει καὶ πὸς ξεκίνησε γιὰ τὴ λίμνη τῶν Κύκνων, ἐνῶ ὁ Τζᾶκ ἔτρεχε μπροστά, καβάλλα στὸ καμηλοπούλι του.

Τὸ ἀμάξι ἔτρεξε τόσο γρήγορα ὥστε, ἂν κι' εἶχε νὰ κάμῃ ἕνα γύρο, ἔφθασε στὸ τέλος τοῦ καναλιῶ ἀκριβῶς τὴ στιγμή πὸς ἡ μικρὴ σημαδοῦρα ἔφθανε κι' αὐτὴ στὴ λίμνη.

Τὴ χαιρέτησαν μὲ οὖρα καὶ μὲ ζητωκραυγές.

Ὅστε ἡ ὄλη ἐργασία εἶχε γίνει ὅπως ἔπρεπε. Ἐφθανε τῶρα νὰ σκάψουσι μερικὰ ἀνοίγματα στὶς ὄχθεις, γιὰ νὰ φεύγῃ τὸ νερὸ καὶ νὰ ποτίζη πλοῦσι τὴν ὄλογυρα ἐξοχή, ὡς ὄλο τὸ διάστημα τοῦ καλοκαίριου, καὶ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τῆς μελῦτερης ξηρασίας.

Ὅς τὴν ἡμέρα αὐτῶν τῶν ἐγκαίνιων, εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Σιφία. Ἄν δὲν συνέβαινε καμμιά ἀργοπορία, κανένα ἐμπόδιο, τὸ πλοῖο θὰ γύριζε σὲ τριπλάσιον χρονικὸν διάστημα. Ἐπιτέρας δηλαδὴ ἀπὸ ἐννιά μῆνες, θὰ τὸ ξανάβλεπαν νὰ μπαίνει στὸν ἕρμον τῆς Σιωτηρίας. Δὲν περνοῦσε ἡμέρα χωρὶς νὰ μελήσουσι γιὰ κείνους πὸς ἔλειπαν. Τοὺς παρακολουθοῦσαν ἀπὸ ταξεῖδι τους... Νὰ, ἔλεγον, τῶρα θὰ ἔφθασαν στὸ Ἀκρωτήρι τῆς Καλλῆς Ἐλπίδας, ὅπου ὁ Τζέιμς Οὐόλστον περιμένει

τὴν ἀδελφὴν του... Νὰ, τῶρα ταξεῖδαῖον στὸν Ἀτλαντικὸν κι' ἀκολουθοῦν τὴν ἀφρικανικὴν ἀκτὴν... Τῶρα θὰ ἔχουσι φθάσει πᾶς στὸ Πέρτσμουθ... Ἡ Τζέννο, ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκίσκος ξεμπαρκάρουσι καὶ φεύγουσι γιὰ τὸ Λονδίνο... Ἐκεῖ ἐπιτέλους ὁ συνταγματάρχης Μόντρος δέχεται στὴν ἀγκαλιὰ του τὴν ἀγαπημένην του κόρη, πὸς δὲν περιμένα νὰ τὴν ξαναἰδῇ ποτὲ, κοὶ μαζί της, ἐκεῖνον πὸς τὴν

εἶχε σώσει στὸν Ἀναμμένο Βράχο καὶ πὸς ἐπρόκειτο νὰ τὴν κέρη γυναῖκα.

Ἐννιά μῆνες ἀκόμη κι' ὄλοι θὰ γύριζαν στὴ Νέα-Ἐλβετία. Κανένας δὲν θὰ ἔλειπε ἀπὸ τὶς δυὸ οἰκογένειαι καὶ ἴσως, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, θὰ ἦταν ἐνωμέναι μὲ δεσμοὺς ἀκόμη στενωτέρους...

Ἐτσι τελειῶσε τὸ ἔτος 1816, πὸς ἔφερε τόσο σημαντικὰ γεγονότα καὶ πὸς ἄλλαξε τόσο τὴ θέσι τῶν πρώτων ἀποίκων τῆς Νέας Ἐλβετίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Πρωτοχρονιά. — Ἐκδρομὴ στὸ Φαίμενχόφ. — Σχέδιο γιὰ ταξεῖδι. — Ἐνομιμάσει ἡ πινάσσα. — Ἀναχώρησι οἱ 15 Μαρτίου.

Τὴν Πρωτοχρονιά, οἱ οἰκογένειαι Ζερμάτ κι' Οὐόλστον ἄλλαξαν θερμῆς κι' ἐγκάρδιαι εὐχῆς. Ἄλλαξαν ἐπίσης καὶ δῶρα, πὸς εἶχαν μᾶλλον ἠθικὴν παρὰ ὄλικὴν ἀξία, — πράγματα τιποτένια, πὸς ὁ καιρὸς τὰ κάνει πολῦ τιμα ἀναμνηστικά.

Ἡ Πρωτοχρονιά αὐτὴ τοῦ 1817 ἦταν κάπως διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς δώδεκα πὸς εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἀριζὴ τῶν ναυαγῶν τοῦ Ἀάνθλο ρδ στὴν ἀκρογιαλιά τοῦ Ζελτχάιμ. Κάπως μελαγχολικὴ ἀπὸ τὴν ἐνθύμησι τῆς πατρίδας, πὸς πάντα ὁ ξενιτεμένος τὴ θυμᾶται τέτοιαι ἡμέραις περισσότερο. Ἄλλὰ καὶ πολῦ πῶς χαροῦμένη, γιὰτὶ γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἀποικοὶ ἔβλεπαν μπροστά τους τὸ μέλλον ἐξασφαλισμένο.

Ὁ Τζᾶκ, μὲ τὴ συνηθισμένη του ζωηρότητα, ἔλεγε πατρὰ καὶ ἀστεῖα. Ὅλοι γελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους. Ὁ κ. Ζερμάτ κι' ὁ κ. Οὐόλστον ἐφιλήθησαν. Λίγον καιρὸ ζῶσαν μαζί, κι' ἔμωσι

Ὁ προχθὸς τοποθετήθηκε στὸν καταρράκτην... (Σελ. 154, στ. α')

ήταν αγαπημένοι σαν παλιοί φίλοι. Η κοινή ζωή τους είχε κάμει να γνωρισθούν καλά και να έτιμηθούν πολύ. Ο πρώτος έκανε χάρη της Άννας σαν πατέρα της κι' ο δεύτερος έβλεπε τον Έρνέστο και τον Τζάκ σαν παιδιά του. Το ίδιο κι' οι δυο μητέρες, που δεν ξεχώριζαν πια ή μια τα παιδιά της άλλης.

Όσο για την Άννα Ουόλστον, αυτή φάνηκε πολύ συγκινημένη από τα φιλοφρονήματα που της έκανε ο Έρνέστος. Είπαμε πως ο νέος αγαπούσε να καταλάθει λίγα και στην ποίηση. Τότε, παραδείγματος χάρι, που έλασε τον πιστό του γάιδαρο, θύμα του φοβερού εκείνου βόα, του έκαμε ένα επιτάριο σε στίχους πολύ έπιτυχημένους. Έτσι και τώρα με την ευκαιρία της Πρωτοχρονιάς, έγραψε ένα ωμορφο ποιηματάκι στην Άννα Ουόλστον. Την συγχαίρονταν που ξαναβρήκε την ύμνη της στον άερα της Νέας Έλβετίας. Και της το διάβασε μπροστά σ' όλους.

—Ναί, την ύμνη... και την ευτυχία! άποκρίθηκε η Άννα, άγριαλάζωντας την κυρία Ζερμάτ.

Η ημέρα εκείνη που ήταν Παρασκευή, γιορτάστηκε σαν Κυριακή, με προσευχές στο Θεό, που τον παρακάλεσαν ολόθερμα για κείνους που έλειπαν και τον εδοξολόγησαν μ' ευγνωμοσύνη για όλα καλά τους είχε δώσει.

Αξάφνα ο Τζάκ έφώναξε: —'Αμή τα ζώα μας; —Τα ζώα μας... τί; ρώτησε ο κ. Ζερμάτ.

—Ναί... Ο Τορκος, ο Φάλκ, ο Μπράουν, οι βόνασοί μας Στούρι και Μπρούμμερ, ο ταβρός μας Μπρόλλ, η άγελάδα μας Μπλάς, ο άναγρός μας Λάιγτους, τα γαϊδουράκια μας Πράλλ, Φλίγκ, Μπέας, το τσακάλι μας Κοκός, το κομνηλοπούλι μας Μπρουζέβινε, ο πίθηκος μας Κνίφ ο θ', όλοι τέλος πάντων οι καλοί μας φίλοι, δίποδες και τετράποδες...

—'Όχι δά, Τζάκ! είπε η κυρία Ζερμάτ. Δεν πιστεύω να χεις την άξίωση να καταλάβω ο Έρνέστος την ποίησή του στους σταύλους και στην αυλή!..

—'Όχι βέβαια, μητέρα! ούτε πιστεύω ότι τα καλά μας ζώα θα τα συγκινούσαν πολύ οι άμορφοι στίχοι του Έρνέστου! Μου φαίνεται όμως ότι μπορούσαμε να τα κάμουμε να χαρούν κι' αυτά Πρωτοχρονιά με δική μερίδα τροφής.

—'Ο Τζάκ έχει δικίο, είπε ο κ. Ουόλστον. Σήμερα πρέπει να περιποιηθώμαι ξεχωριστά και τα ζώα μας...

—Και το τσακάλι και τον κομμοράνο της Τζέννυ! φώναξε η Άννα Ουόλστον.

—Έννοείται! δεν θα ξεχάσουμε τους προστάτευμένους της αγαπητής μας Τζέννυ.

—Κι' άφοβ είναι σήμερα Πρωτοχρο-

νιά για όλο τον κόσμο, έπρόσθεσε η κυρία Ζερμάτ. δε συλλογισθούμε κι' εκείνους που μας άγριαν και που βέβαια θα μας συλλογίζονται αυτή τη στιγμή.

Κι' η σκέψη των άποικων της Νέας Έλβετίας πέταξε τρυφερή και συγκινημένη προς τους αγαπημένους επιδάτες του «Επιφία»...

Έπειτα περιποιήθηκαν τα πιστά τους ζώα, τα φίλιψιν, τα χαϊδεψαν, τα έκαμαν να καταλάβουν ότι κάτι έκτακτο συνέβαινε την ημέρα εκείνη.

Τέλος, οι δυο οικογένειες μαζεύθηκαν στην τραπεζαρία του Φελσενχάιμ κι' έτίμησαν ένα γεύμα λαμπρό. Μερικά ποτήρια έκλεκτο κρασί, από κείνο που τους είχε προσφέρει ο κυβερνήτης της κορβέτας, έδικλασάσε την ευδαιμονία τους.

Δεν έπρόκειτο να εργασθή κανείς την γιορτάσιμη εκείνη μέρα. Κι' ο κ. Ζερμάτ έπρότεινε ένα περίπατο πεζή ως το Φαλκενχόρστ, — μια ολόκληρη λεύγα, αλλά καθόλου κουραστική, στον ήσκιο της ωραίας δενδροστοιχίας που ένωσε τη χειμωνιάτικη με την θερινή κατοικία.

Ο καιρός ήταν θαυμάσιος. Άλβητα έκανε πολλή ζέση, αλλά τα δένδρα του δρόμου δεν άφριαν τις άκτινες του ήλιου να περνούν από τα πυκνά τους φυλλώματα. Και κάτω από τον άδιάπραστο εκείνο θόλο, θα ήταν πολύ ευχάριστος ο περίπατος στο μακρύ άκρογάλι, με τη θάλασσα δεξιά και με την έξοχη άριστερά.

Ξεκίνησαν κατά τις έντεκα, για να μπορούν να μείνουν όλο τόπογευμα στο Φαλκενχόρστ και να γυρίσουν για το δείπνο. Εκείνο το γρόνο, οι δυο οικογένειες δεν είχαν καθήσει καθόλου ούτε στο Βάλντεγκ, ούτε στο Πρόσπεκτ-Χίλλ, ούτε στο Έμπερσορτ, γιατί οι κατοικίες αυτές δεν τίς χωρούσαν τώρα κι' έπρεπε να τις μεγαλώσουν, — που θα το έκαναν μετά τον γυρισμό του Επιφία. Έκρόδελικαν μάλιστα πως ο έρχομός και άλλων άποικων θα άλλαζε όλο το δόλο της σημερινής κατάσταση της Γης της Έπαγγελίας.

Βγήκαν από τον φράκτη του λαχανόκηπου, πέρασαν το ρέμμα των Τσακαλιών από το Γεφύρι της Οικογενείας και μπήκαν στην δενδροστοιχία των άπωροφόρων εκείνων, που είχαν θεριέψει όπως τα δένδρα των Τροπικών.

Δεν διαζόνταν πολύ, γιατί σε μια ώρα θα έβθαναν στο Φαλκενχόρστ. Οι σκύλοι Μπράουν και Φάλκ, που έλαβαν την άδεια να ακολουθήσουν τους κυρίους τους, πήγαιναν μπροστά με σκιρτήματα χαράς. Από κάθε μεριά, άγροί με στάρι, με κριθάρι, με μανιόκα, με πατάτα, έδειχναν τα πλούτη τους.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΥΦΑΝ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Καταμύθε

(Συνέχεια και τέλος σελ. 155)

Έκεί τέλους ο λύκος τους ώδήγησε σ' ένα βαθύ σπήλαιο, όπου μια κουκουβάγια ήρθε μπροστά τους.

—Κουκουά! κουκουά! βλέπω και στα σκοτεινά! είπε ο βοσκός, είμαι κουκουβάγια, γιατί πετώ! πετώ! πετώ! Κι' άμέσως, τα μάτια του έγειναν φωσφορώδη κι' η ράχη του σκαπάσθη με κάτι μαύρες φτερούγες. Μα πάλι δεν είδε τί είχε γίνει.

Τότε η κουκουβάγια τον ρώτησε: —'Αφοβ είσαι άδελφός μου, τί θέλεις; —Ναρό από γαλαζίο διαμάντι.

—'Ακολουθα με, είπε το νυχτοπούλι και πέταξε στο σκοτάδι, ακολουθώμενο από τον βοσκό.

Έφθασαν στην κορυφή του βουνού, όπου, σε μια χαριτωμένη κοιλάδα, έλαμπε ένα νερό γαλαζίο.

Μα ο Κρίτος άναγκάστηκε να περιμένη τη νύχτα, γιατί το φως της ημέρας τον πείραζε στα μάτια, για να γεμίσει ένα μπουκαλάκι μ' αυτό το θαυμάσιο νερό.

Τότε, τρελλός από τη χαρά του, έτρεξε, ή μάλλον πέταξε, ως το καλάτι, και επειδή δεν ήταν άκόμη φωτισμένο, μπόρεσε και μπήκε χωρίς να παρατηρήσουν την άσχημιά του. Έκαί, ζήτησε να ιδή τη βασιλοπούλα και όταν τον πήγαν κοντά της, της έριξε μερικές σταγόνες από το πολύτιμο υγρό.

Άμέσως τότε τα μάτια της Ζιλέττας άνοιξαν, κι' έφώναξε:

—Βλέπω! βλέπω!... 'Ω, σωτήρα μου, όποιος κι' αν είσαι, θα σε παντρευτώ!

Μα βλέποντας το τέρας που ήταν μπροστά της, όπισθοχώρησε με φόβη.

Έκθομβός, ο Κρίτος κοιτάχθηκε σ' ένα καθρέφτη και τότε μόνο είδε τι φοβερό πλάσμα είχε γίνει. Τρομαγμένος κι' ο ίδιος θέλησε να φύγη, μα η μάγισσα που τον είχε ακολουθήσει, τον έκράτησε και είπε στο βασιλιά:

—'Εδώσας το βασιλικό σας λόγο πως ή κόρη σας θα παντρευτή τον σωτήρα της; πρέπει να κρατήσετε την υπόχρεσή σας, είδεμ ή το βασιλείο σας θα καταστραφή.

—'Ησυχάστε, μεγαλειότατε, φώναξε ο Κρίτος, σας δίνω πίσω το λόγο σας.

Κι' επειδή η μάγισσα έπέμενε θυμωμένη, την έφοβέρισε με μια φωνή τόσο τρομακτική, όττε η γρηά τώθαλε στα πόδια.

—'Όσο για μένα, είπε ο βοσκός, δεν μου μένει πια παρά να πάω να πνιγώ.

Έτρεξε ίσια μπροστά του κι' έφθασε κοντά σε μια λίμνη. Άποφασισμένος να πνιγεί, και για να είναι βέβαιος πως θα

κάη στον πάτο του νερού, πήγε να πάρη μια μεγάλη πέτρα, για να την κρεμάσει στο λαιμό του.

Μα καθώς την άνασθήκανε αυτή την πέτρα, είδε πως ήταν χωμένη στη γη. Τραβή και βλέπει να βγαίνει ένα άγαλμα και τότε, κατασπυγνιημένος, άναγνώρισε τον μαρμαρένιο ήπότη.

Τον έβγαλε από τη λάσπη, όπου τον είχε άφρισει να πέση και του είπε:

—'Αχ και να σάκουγα, αντί ν' ακολουθήσω τις συμβουλές της μάγισσας! Κι' έκανε να πέση μέσα στη λίμνη, όταν το άγαλμα τον έκράτησε:

—Σάθηκας! του είπε.

Πραγματικώς, το νερό άντανακλούσε την εικόνα του βοσκου και είδε πως είχε ξαναγίνει νέος και ώραιος.

—Παιδί μου, του είπε τότε ο μαρμαρένιος άνθρωπος, πώςι σαν και σενα νομίζουν πως με ύπουλα μέσα, πρόστυχα και ταπεινά, ή' άποκτήσουν εύκολότερα τη δόξα και τον πλοῦτο! Τα κατορθώνουν κάποτε, μα ή προστυχιά των μέσων τους τους κάνει σε λίγο να ντρέπονται τον έαυτό τους.

Ένώ εκείνος που ακολουθεί τον ίσιο δρόμο της εργασίας και της τιμιότητος, είναι πάντα άξιος των αγαθών που άποκτά.

Αυτή τη στιγμή, η μάγισσα και οι δαίμονές της πολεμούσαν να κυριεύσουν το βασίλειο. Ο Κρίτος λοιπόν ώρμησε άπάνω τους και πολεμώντας σαν λεοντάρι, τους ένίκησε. Τον έφεραν θριαμβευτικά στο καλάτι. Παντρεύτηκε την Ζιλέττα και κατόπιν, όταν κέθανε ο πεθερός του, έγεινε βασιλιάς, και με τις συμβουλές του μαρμαρένιου ήπότη κυβέρνησε με τόση φρονιμάδα, όττε οι ύπηκοί του τον έλάτρευσαν.

(Έκ του Γαλλικού)

Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΙ' ΑΥΡΙΟ ΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ...

Ένα μουρμουρητό, μα βουή μακρονης κουβέντας, με ναούριζε κάθε βράδυ τη χρονιά εκείνη. Αυτό είχε άρχισει από τα μέσα του Σεπτεμβρη κι' εξακολουθούσε τακτικά ως τον Ιούνιο.

Η καμαρούλα του Σπύρου, του συγκάτοικου και συμμαθητή μου, ήταν δίπλα στη δική μου. Ένας τοίχος μόνο μας χωρίζει. Κι' αν κι' αυτός ήταν πιο λεπτός, θά μπορούσα να ξεκαθαρίσω θυμάσια, από το μουρμουρητό εκείνο και τη βουή, το μάθημά μου της άλλης ημέρας, το μάθημα που τις περισσότερες φορές δεν έρρόντιζα να το έβρω κηλά πριν πάω στο κρεβάτι... Γιατί το μουρμουρημα κι' ή βουή δεν ήταν τίποτ' άλλο από το διάβασμα του Σπύρου, που δεν μπορούσε ποτέ να διαβάση τίποτα από μέσα του.

Του συγκατόικου μου, βλέπετε, δεν

του έφτανε το δείλινο για το διάβασμά του κι' έτσι άναγκαζόταν να παίρνη και μια-δυο ώρες από τη νύχτα, για να τ' άποτελειώνη.

Πόσες φορές ή συνήθεια αυτή του Σπύρου, — να μη μπορή δηλαδή να διαβάση δυο γραμμές χωρίς να τις ακούσω κι' έγω σαν ένα μουρμουρητό και μια βουή, — μ' άνάγκασε να πω ψέμματα, να τον συκοφαντήσω. Γιατί τί ν' άπαντήσω στη μητέρα μου, σαν με ρωτούσε «πως έγω πέτω να κοιμηθώ κι' ο Σπύρος διαβάσει ακόμα; Τα ίδια μαθήματα δεν είχαμε;».

Πότε της έλεγα, πως αυτό που διάβαζε ο Σπύρος ήταν τιμωρία, και πότε πως αυτές τζώνιζε τα μαθήματά του για το βράδυ κι' έπαιζε όλο τόπογευμα, ενώ έγω δεν έβγαίνα ποτέ στην αυλή, αν δεν τα διάβαζα όλα...

Τί μεγάλα ψέμματα! Μα εί να κάνω; Πώς μπορούσα να της πω την αλήθεια, πως ο Σπύρος δηλαδή διάβαζε και το βράδυ, γιατί δεν τον έφταναν οι ώρες του δείλινο;

Έκτες από το φωνακτό αυτό διάβασμα του Σπύρου, άκούγα και τη μητέρα του, δυο-τρεις τουλάχιστο φορές κάθε βράδυ, να του φωνάζη από το κρεβάτι της:

—Φτάνει πιά, παιδάκι μου! Έλα τώρα, σβύσε τη λάμπα και πέσε να κοιμηθής. Κι' αύριο μέρα είναι!

Και τη φωνή αυτή την ξεχωρίζα καθαρή-καθαρή μετ' απ' το μουρμουρητό και τη βουή του συμμαθητή μου.

Τον «τρωγοτανα» βλέπετε, κι' εκείνον ή μητέρα του, όπως και μένα ή δική μου. Άλλά για πόσο διαφορετική αίτια!

Έφθασαν τέλος πάντων κι' οι έξετάσεις. Έ, τότε, «έκκομπαλιάρισα» κι' έγω το Σπύρο για λίγες βραδύες. Πέρασαν όμως κι' αυτές και έημέρωσε ή ημέρα που κι' οι δυο, με τις κόλλες και τα στυπόχαρτα στώνα χέρι, και το καλάμари και την πένα σάλλο, κήραμε το δρόμο για το σχολείο. Πόσα είχα να πω και να μωδ' ποδών εκεί! Πώς ήθελα να κάνω θόρυβο με το μικρό κόπο που κατέβαλα!..

Σαν συγκατόικοι που ήμαστε με το Σπύρο, φύγαμε μαζί από το σπίτι. Στο δρόμο ποιος ξέρει τί να σκεπτόταν εκείνος. Γιατί δυο-τρεις λέξεις άνταλλάξαμε δλες-όλες. Τις δικές μου όμως τις σκέψεις τις ξέρεις: Πόθος για επίδειξη στους συμμαθητές μου με τις γνώσεις μου, καμάρια και τέτοια...

Φτάσαμε στο σχολείο. Τη νευρικήτητα της ώρας άπέξω ακόμα μπορούσε να την καταλάβη κανείς.

Άνεβήκαμε και τις σκάλες και μπήκαμε στην τάξη μας. Σμήνος τότε από

παιδιά μας εκύκλωσαν και δεν μας άφιναν να πάμε στα θρανία μας.

Τι άπογοήτευση όμως! Δεν άργησα να καταλάβω πως όλοι αυτοί το Σπύρο μόνο τριγύριζαν, πως αυτόν ήθελαν, πως αυτόν μόνο έμποδίζαν να φτάση στο θρανίο του. Έγώ όποτε ήθελα ήμουνα έλεύθερος. Κανείς δε μούδινε σημασία. Χάρη θά τους έκανα μάλιστα, αν τους άδειασα τη γωνιά. Τους έμποδίζα, δεν τους άφρινα να πλησιάσουν το Σπύρο περισσότερο, να τον ρωτήσουν, να του μιλήσουν...

Α, πόσο τον ζήλευα γι' αυτό!... Τι ευτυχισμένους που ήταν! Τι τιμή να κρέμονται από το στόμα του τόσο, να θέλουν να τον συμβουλευτούν!

Και πόσο θά ήθελα να ήμουνα στη θέση του! Για κοιτάξτε: έμένα κανέναν δεν έρχεται να με ρωτήση τίποτα. Ένώ το Σπύρο κοντεύουν να τον σκάσουν με τις έρωτήσεις τους. Του ζίνουν μεγάλη σημασία, τον εκτιμούν, τον τιμούν...

Και γύρισα το κεφάλι άλλοθι, για να μη βλέπω την ευτυχία του Σπύρου. Κι' εϋθός θυμήθηκα τις δυο φωνές της δυο γρίνιες: της μητέρας μου και της δικής του. Για πόσο διαφορετικές αίτιες φωνάζε καθεμιά!

Ξαναγυρίζοντας το κεφάλι στη φωνή κάποιου συμμαθητού, ξαναείδα την εικόνα της ευτυχίας του Σπύρου κι' ένοιωσα μετ' άπέραντη μεταμέλεια...

Πόσο ήθελα τώρα να μωδ' φώναζε η' ή δική μου μητέρα όπως ή μητέρα τ Σπύρου: «Φτάνει πιά! Σβύσε τη λάμπα και πέσε να κοιμηθής! Κι' αύριο μέρα είναι!»

Ναί, κι' αύριο μέρα είναι. Μα δλες οι μέρες δεν είναι οι ίδιες. Κι' είναι πράγματα που αν δεν τάκανες χθες, είναι πολύ άργά να τα κάμεις αύριο...

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΣΤΑ ΔΑΣΗ

[του Hugo]

Ποτές μου δεν πλανήθηκα στα δάση τα βαθιά, δίχως να νοιώθω απόκορη μια φρίκη στην καρδιά, σαν έβλεπα να φρίσσουνε τα χόρτα και να σειώνται σκέψεις θολές στον άνεμο, που απ' τα κλαριά κρημιάγναι.

Ο Θεός που εκείνος μοναχά κάθε μυστήριο ξέρει, ξέρει πως ένοιωσα πολλές φορές 'ε αυτά τα μέρη, — που λάμψεις από μυστικές άχτίδες με φωτόννε, — πως ένοιωσα να σπασταρούν και όσόν έμψ να ζούνε βαλανιδιές έπιτάφηνες, και να γελούν άγάλλαι και να μιλούν, μετ' ετά πυκνά τα δάση, ή μωδ' στην άλλη...

Α. ΜΑΚΡΗ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθώς εδηλώθη και εις τὸ 18ον φύλλον (ἴδε σελ. 143), ἡ ἐτησία συνδρομὴ τῆς «Διαπάλας» ἡ ὅ ἐ ξ ἡ θ ἡ εἰς ὄρ. 16 διὰ τὸ «Ἐσωτερικόν» καὶ ὄρ. 20 διὰ τὸ «Ἐξωτερικόν», ἀναλόγως δὲ ἡ ἐξάμηνος καὶ τρίμηνος, ὡς βλέπετε καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω ὄρους ἐγγραφῆς. Ἐπίσης ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλου γενικῶς ἠυξήθη εἰς λεπτὰ 40 διὰ τὸ «Ἐσωτερικόν» καὶ 45 διὰ τὸ «Ἐξωτερικόν».

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ πληρώσαντες ἤδη συνδρομὴν διὰ τὸ 42ον τοῦτο ἔτος ἢ διὰ μέρος αὐτοῦ, νὰ στείλουν τὸ ταχέτερον καὶ τὸ ὑπάλοιπον, διότι ἡ ἀξίωσις εἶνε ἀναδρομικὴ. Ἐπίσης οἱ ἰεράτορες νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὴν ἀξίωσιν καὶ νὰ εἰσπράττουν λεπτ. 40 καὶ 45 ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς των.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΙΤΑ

Ἀγαπητοί μου

ἘΝ ἦταν μόνο ἓνας μέγας δημοσιογράφος—ἡ καλύτερα ἓνας μέγας πεζογράφος, ἓνας ἀληθινὸς καλλιτέχνης, ὁ Βλάσης Γαβριηλίδης, ποὺ γιὰ τὸ «Ἔργο» τοῦ μιλῆσαμε προχθές, ἀλλὰ καὶ ἓνας θαυμασιὸς ἀνθρωπος. Ἰδιόρρυθμος βέβαια, ἀλλοιωτικὸς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς συνηθισμένους.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν ἰδιόρρυθμοί καὶ ἰδιορρυθμίες. Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι κανεὶς ἀλλοιωτικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γὰρ νὰ εἶναι καὶ θαυμασιός. Ποῦς ἰδιόρρυθμὸς, καὶ ἴσως εἰς περισσότερας, δὲν εἶναι κακός, ἀσχημὸς, ἀποκρουστικὸς, μισητὴς! Ἄλλα στὸν ἰδιόρρυθμο Βλάση Γαβριηλίδη ἔδλεπε ἀμέσως τὸν ἀνώτερο ἄνθρωπο, τὸν καλύτερο. Ἡ μορφή του ὡραία καὶ εὐγενεῖα τὰ χαρακτηριστικὰ του κανονικὰ καὶ ἡμερὰ τὰ μάτια του γαλανὰ, μεγάλα, φωτεινὰ τὰ μέτωπό του πλατὺ τὴ μαλλιά του ξανθὰ καὶ τὸ δέρμα του ἀσπροκόκκινο. Τὸ σύνολό του μαρτυροῦσε ὑγείαν, δύναμιν, εὐφυΐαν, καλασύνην. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχε στὸν ὑπέρτατο βαθμὸν. Ἡ φωνὴ του ἀκόμα ἦταν δυνατὴ, στενοταρῆς, καὶ τὸ γέλιο του πλατὺ, ἠχηρὸν, ὀλόφυγο, παιδρότατο. Κανένας δὲν γελοῦσε σὰν τὸν Βλάση Γαβριηλίδη! Θάλεγας πῶς ὅλος ὁ ἄνθρωπος ἦταν μέγας ἄσ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο γέλιο.

Τὸν ἐγνώρισα ὅταν ἦταν ἀκόμα νέος, σ' ὅλην τὴν ἀκμὴν. Ἀλλὰ καὶ ὑστερ

ἀπὸ τριάντα χρόνια ποὺ τὸν ἐβλεπα, δὲν εὐρίσκα σ' αὐτὸν μεγάλῃ διαφορᾷ. Τόσο θαλερός ἦταν καὶ τόσο ζωηρὸς, νεανικὰ περπατοῦσε, ξεσκουφωτὸς πάντα, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι. Κι' ὅμως ἦταν ἐβδομηκοτάρης, ἴσως καὶ περισσότερο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ φαινότανε τόσο νέος, ὅχι μόνο στὴν ψυχὴν τὴν ἀγέραστη—μήπως τίς τελευταῖες ἡμέρας τῆς ζωῆς του δὲν ἔγραψε τὰ πρὸς τὸν θάνατον;—ἀλλὰ καὶ στὸ σῶμα, ποὺ πολὺ πρὸς τὴν ἀσθενεῖα ῥεῖται. Πῶς κατόρθωσε τέτοιο θαῦμα ὁ Βλάσης Γαβριηλίδης; Ποῦ εἶχε βρῆ τὴν πηγὴν τοῦ ξαναγεννιόμενου, τὸ ἀθάνατο νερό;—Στὸν τρόπο τῆς ζωῆς του, στὴ διαίτα ποὺ ἔκανε ἀπὸ νέος.

Δὲν καθότανε, παρὰ τίς λίγες ὥρες ποὺ ἔγραφε. Τίς ἄλλες ἔτρεχε ἐξω, στὸ ὑπαίθριον, στὸν ἀέρα, στὸν ἥλιο. Ἐπαιρνε τὸ βιβλίον του, ποὺ δὲν τοῦ ἔλειπε ποτέ, καὶ πῆγαινε νὰ τὸ διαβάσῃ στὴν ἐξοχὴν, καθισμένος κάτω ἔποδ' ἓνα δένδρον ἢ σιγοπερπατώντας σ' ἓνα κήπο, σ' ἓνα δάσος. Τὰ ταξιδεῖα ἦταν ἡ ζωὴ του. Ἀπὸ τὴν Κηφισιὰ βρισκότανε στὸ Φάληρον, ὅπως ἀπὸ τὴν Ἀθῆναιαν στὴν Στοκχόλμη. Λίγαι «Ἑλληνες ταξιδεῖς» γιὰ διασκεδασθῆναι καὶ γιὰ ὑγείαν, ὅσο ὁ Γαβριηλίδης. Ἐκανε διαρκῶς ἀεροθεραπείαν, ἡλιοθεραπείαν, θαλασσοθεραπείαν, ὑδροθεραπείαν, γυμναστικὴν. Ἡ ὑγιεινὴ διαίτα εἶχε καταστήσει γι' αὐτὸν συνήθειαν, μαγίαν καὶ ἠδονὴν. Κι' ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὸς τὸν θάνατον φανατικὸς φυτοφάγους. Ποτέ δὲν ἔτρωγε κρέας ἢ τουλάχιστον σπανιώτατα.

Κι' ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πέθανε ἀπὸ καρκινώμα τοῦ σπυκτιοῦ, ἀπὸ μιὰ ἀρρώστειαν δηλαδὴ ποὺ προσβάλλει ἐκείνους ποὺ κάνουν καταχρηστικὴν κρεωφάγιαν. Γιὰ τοῦτο ἀκούσα πολλοὺς ποὺ ἤξεραν τὴν αὐστηρὴν διαίταν τοῦ Γαβριηλίδου, νὰ λένε:—«Τι τὸν ὠφέλησε ποὺ δὲν ἔτρωγε κρέας; Τι τὸν ὠφέλησαν ὅλ' αὐτὰ τὰ φυσικὰ ταξιδεῖα, οἱ γυμναστικαί, οἱ ἐξοχαί, οἱ ἡλιοκαὶ τὰ νερά; Ἀρρώστιας ὅπως καὶ ἓνας ἄλλος, ποὺ θάνατον τὴν πρὸς καθιστικὴν τὴν πρὸς ἀνθυγιεινὴν ζωὴν. Δὲν βαρυσίτε! Αὐτὰ εἶναι κολοκυθία! Ζῆ κανεὶς πάντα ὅσο θέλῃ ὁ Θεός, εἴτε κρέας τρῶει σὰν τὰ ὄρνια, εἴτε φυτὰ σὰν τὰ κτήνη, εἴτε ἄλλο σὰν ἄνθρωπος!»

Ἐχνοῦν ὅμως, αὐτοὶ ποὺ μιλῶν εἶπαι, κατὰ σπουδαίον: ὅτι ὁ Βλάσης Γαβριηλίδης πέθανε σχεδὸν ὀδοντάρης καὶ ὅτι ὡς τὸν τελευταῖον τοῦ χρόνου, —λίγους ἡμέρας πρὶν τὸν καταβάλλει ἡ ἀρρώστια,—ἦταν τόσο δυνατός, τόσο ἀκμαίος, τόσο νέος, σὰ νὰ μὴ εἶχε παρὰ πένω ἀπὸ τριάντα ἢ σαράντα χρόνια. Στὸ τέλος ἀρρώστησε ἀπὸ καρκινώμα. Εἶναι μιὰ ἀρρώστια ποὺ τὴν ἔχει κανεὶς στὸ αἷμα του, στὸν ὀργανισμό του, καὶ ποὺ φανερῶνεται ἀργὰ ἢ γρήγορα, μὲ τὸ ἐπιτρέφοντες καποιεὶς συνθήκες. Οἱ συνθήκες αὐτὲς στὸν Γαβριηλίδη δὲν τὰ ἐπέτρεψαν παρὰ τὰ ὀδόντα του χρόνια.

Ποῦς ἔξεραι ὅμως ἂν χωρὶς αὐτὴ τὴν ὑγιεινὴν διαίταν ποὺ ἔκανε μὲ τόση μαγίαν, ἡ ἀρρώστια δὲν θὰ φανερωτότανε νωρίτερα καὶ ἂν δὲν θὰ πέθαινε ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἦταν σαράντα μόλις ἢ κενήντα χρονῶν; Νὰ λοιπὸν ποὺ μὲ τὴν ὑγιεινὴν διαίταν κατόρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ κρατήσῃ ὅσο ἦταν φυσικῶς δυνατό τὴν ὀργανικὴν ἀρρώστειαν καὶ νὰ κερδίσῃ ἄλλα τριάντα ἢ σαράντα χρόνια ἀκμαίας, ἐργατικῆς καὶ παραγωγικῆς ζωῆς!

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ θάνατος ἐνὶ φυτοφάγῳ, ἔστω καὶ ἀπὸ καρκινώμα τοῦ σπυκτιοῦ, δὲν ἀποδεικνύει τίποτε ἐναντίον τῆς φυτοφαγίας, ὅπως δὲν ἀποδεικνύει τίποτε καὶ ἐναντίον τῆς κινήσεως, τῆς ἐξοχῆς, τοῦ καθαροῦ ἀέρος, τῆς ψυχρολουσίας, τῶν ἐκδρομῶν, τῶν ταξιδιῶν, τῆς γυμναστικῆς, τῆς διαίτας μὲ μιὰ λέξιν, ποὺ μᾶς συμβουλεύει ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Λογικὴ. Κάποτε βέβαια παθαίνει καὶ ἐκεῖνος ποὺ ζῆ φρόνιμα καὶ σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Λογικῆς. Ἀλλὰ ποῖος μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θὰ πάθαινε χειρότερα, —ὅτι δὲν θάρρωτοσε καὶ χ. συχνότερα, καὶ δὲν θὰ γεροῦσε ἢ δὲν θὰ παιζότανε νωρίτερα,—ἂν περιφρονοῦσε καὶ παραμελοῦσε ὅπως διόλου τὰ παραγγέλματα οὐτά, καὶ ἄφινε νὰ νικηθῇ ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν καὶ νᾶποκτικὴν ἀνθυγιεινὴν συνήθειαν, νὰ κλείνεται στὸ σπίτι, νὰ κουκουλωίνεται, καὶ νὰ φοβᾶται τὸν ἀέρα καὶ τὸ νερό;...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ' (Συνέχεια)

Καὶ θὰ χρειαζόταν βέβαια πολὺς κόπος γιὰ νὰ μάθω τ' Ἀγγλικὰ, ποὺ μοῦ φαινότανε πολὺ δύσκολον.

Ἐκάμαμε ὅκτω ἡμέρας γιὰ νὰ φθάσουμε ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴ Βουλώνη, γιὰ τὸ σταματήσαμε ἀπὸ λίγο ἔς τις κυριώτερες πόλεις ποὺ βρέθηκαν στὸ δρόμον μας: στὸ Μπωβαί, στὴ Ἀμπεβίλλη, στὸ Μοντρέγι, ὅπου δώσαμε καὶ παραστάσεις, γιὰ νὰ μὴ λιγοστῆσῃ τὸ κεφάλαιό μας. Ὅταν φθάσαμε στὴ Βουλώνη, εἶχαμε ἀκόμη τριάντα δύο φράγκα, δηλαδὴ πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειαζόταν γιὰ τὰ ναῦλα μας.

Ἐπειδὴ ὁ Μαρτίνας δὲν εἶχε ἰδῆ ποτε θάλασσαν, ὁ πρῶτος μας περίπατος εἶγενε στὴν προκουμαία. Στάθηκε λίγαι στιγμὲς μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στα ὀμιχλώδη βῆθη τοῦ ὀρίζοντα ἔπειτα κροτάλισε τὴ γλῶσσαν του καὶ ἐδήλωσε πῶς τὸ θέαμα ἦταν ἀσχημὸν, μελαγχολικὸν καὶ βρώμιον.

Ἄνοιξε τότε συζήτησιν μεταξὺ μας,

γιὰτι πολλὰς φορὰς εἶχαμε μιλήσει γιὰ τὴ θάλασσαν καὶ ἐγὼ τοῦ ἔλεγα πάντα πῶς ἦταν τῶραϊότερο πρᾶγμα ποὺ μπορούσε κανεὶς νὰ ἰδῇ. Ἐποστῆριξα καὶ ἴωρα τὴ γνώμη μου.

—Μπορεῖ νὰ εἶχαι δίκην, εἶπε ὁ Μαρτίνας, ὅταν ἡ θάλασσα εἶναι γαλανή, σὰν αὐτὴ ποὺ λές πῶς εἶδες στὴ Σέττη. Μὰ ὅταν εἶναι σὰν καὶ τούτη-δεῦ κίτρινοκράσινη καὶ ἔχει ἀπάνω της ἓναν οὐρανὸν στακτερὸν μὲ μεγάλα σύννεφα σκοῦρα, εἶναι ἀσχημὸν πρᾶγμα, πολὺ ἀσχημὸν καὶ δὲν σοῦ κάνει καμμιά δρεξὴ νὰ ταξιδεύῃς.

Τίς περισσότερες φορὰς ὁ Μαρτίνας καὶ ἐγὼ ἤμαστε σύμφωνοι ἢ παρεδρόταν τὴ γνώμη μου ἢ παρεδρόμου τὴ δικήν του. Μ' αὐτὴ τὴν φορὰ κανένας δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ ἐγὼ μάλιστα ἐδήλωσα πῶς αὐτὴ ἡ πράσινη θάλασσα μὲ τὸν ὀμιχλώδη ὀρίζοντα καὶ μὲ τὰ μεγάλα σύννεφα ποὺ τὸ ἔσπρωχνε ὁ ἀνεμὸς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἦταν πολὺ πρὸς ὡραία ἀπὸ μιὰ γαλανὴ θάλασσαν κάτω ἀπὸ γαλανὸν οὐρανόν.

—Τὸ λές αὐτὸ γιὰ τ' εἶσαι Ἀγγίλος, ἀπεκρίθηκε ὁ Μαρτίνας καὶ γιὰτι αὐτὴ ἡ θάλασσα εἶναι τῆς πατρίδας σου!

Τὸ βαπόρι τοῦ Λονδίνου, καθὼς ἐμάθαμε, θάρρευε στὶς τέσσαρες τὸ πρωί. Καὶ ἀπὸ τίς τριτοῦ μισοῦ ἤμαστε μέσα, ἐγκατεστημένοι ὅσο μπορούσαμε καλύτερα, εἰώμ ἀπὸ ἓνα σῶρον καστόνια, ποὺ μᾶς προσύλαγε κάπως ἀπὸ τὸν ὑγρὸ κρῦο βοριά.

Στὸ φῶς μερικῶν φαναριῶν, εἶδαμε ποὺ φορτωναν τὸ πλοῖον. Τὰ καρὸντλια ἐτίριζαν, οἱ κάσσεσ ποὺ κατέβαζαν στὸ ἔμπροσθεν προτοῦσαν καὶ καθὼς τόσο οἱ ναῦτες πετοῦσαν λίγαις λέξαις μὲ τραχηλά προφορά. Ἀλλὰ τὸν περισσότερο θόρυβον τὸν ἔκανε ὁ ἀτμός, καθὼς ἔξέφυγε ἀπὸ τὴ μηχανὴν σὲ μικρὰ ἀσπρα κουδάρια. Κτύπησε ἓνα κουδούνον, λύθησαν τὰ σχοινία καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν πατρίδα μου!

Πολλὰς φορὰς εἶχα πῆ στὸ Μαρτίνας πῶς δὲν ὑπάρχει τίποτα πρὸς διασκεδαστικὸν ἀπὸ ἓνα περίπατον μὲ πλοῖον. Γλυστράς ἀπὸ ἀπάνω στὸ νερό, χωρὶς νὰ καταλαβαίνης τὸ δρόμον ποὺ κανεὶς. Κάτι ἐξοχόν, ἀλήθεια, ἓνα ὄνειρον!

Μιλῶντας ἔτσι, θυμώμου τὸν Κύκνον καὶ τὰ ταξιδεῖα ποὺ εἶχαμε κάμει στὰ διάφορα κανάλια. Ἡ θάλασσα ὅμως δὲν εἶναι κανάλι. Καὶ μόλις βγήκαμε ἀπὸ τὸ μῶλον, τὸ βαπόρι ἄρχισε νὰ κουνιέται φοβερά, νὰ χώνεται βαθειὰ στὰ νερά καὶ πάλι νὰ σηκώνεται ψηλά, καὶ πάλι νὰ χώνεται, ἀκα-

τάκαυτα. Μὲ τὰ κουνήματ' αὐτὰ ὁ ἀτμός ἐξέφευγε ἀπὸ τὸ φουγάρον μὲ κρότον σπαρκακτικόν, ἔπειτα ἀφαννὰ γινόταν ἡσυχία καὶ δὲν ἀκούγαιε παρὰ τοὺς τραχυτοὺς ποὺ κτυποῦσαν τὴ θάλασσαν, πότε ἀπὸ τὸ ἓνα πλευρὸν καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο, κατὰ τὴν κλίση τοῦ βαποριοῦ.

—Τὶ ὡραία ποὺ γλυστράμε! μοῦ εἶπε περιπαιχτικὰ ὁ Μαρτίνας.

Τὶ νὰ τοῦ πῶ; Μιλιά!

Ἀκόμα χειρότερα ὅταν βγήκαμε στανονικτὰ, γιὰτι βρήκαμε μιὰ θάλασσαν πολὺ φουσκωμένην.

Ἄξαφνα ὁ Μαρτίνας, ποὺ κάμποση ὠρα δὲν μίλοῦσε, σηκώθηκε ἀπὸ τὸν κάθιστον.

Ἄ, πόσο ὑπέφερε ὁ κατέμενος μου ὁ Μαρτίνας!... (Σελ. 165, στ. 3)

—Τὶ ἔχεις; τοῦ εἶπα.

—Ἄσε με, γιὰτι δὲν εἶμαι καλά. Παραχορεοῦμαι καὶ μοῦρχειται ἔμετός.

—Σὲ πᾶνει ἡ θάλασσα, καθὼς λένε. —Καὶ δὲν μᾶρφινει!...

Ἐρεξέσαι ἐσκουφάσθαι τὴν κουπαστήν.

Ἄ, πόσο ὑπέφερε ὁ κατέμενος μου ὁ Μαρτίνας! Τὸν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου,

τὸν κάθισα πρὸς ἀνακαυτικὰ σ' ἓνα καστόνιον, τὸν ἔβαλα νὰ κουνιέται τὸ κεφάλι του στὸ στήθος μου. Τοῦ κάκου! Ἄναστέναζε, βογγοῦσε καὶ καθὼς τόσο σηκωνόταν ξαφνικὰ, ἔτρεχε στὴν κουπαστὴν καὶ ξαναγύριζε σὲ λίγο, τρικλίζοντας, νὰ

καθῆσθαι κοντὰ μου καὶ νὰ κουνιέται τὸ κεφάλι του στὸ στήθος μου.

Κάθε φορὰ ποὺ ξαναγύριζε, μοῦ εἰδειχνε τὸ γρόθον τοῦ μισογελῶντας καὶ μισοθυμωμένου, καὶ μοῦ ἔλεγε:

—Ἄχ, ἔσεσαι Ἀγγίλοι! Δὲν ἔχετε σωθικὰ νὰ σᾶς τὰνακατεῦγῃ ἡ θάλασσα;

—Ὅχι, εὐτυχῶς!

Ὅταν ἐξημέρωσε,—καὶ ἦταν μιὰ μέρα χλωμὴ, σκουτουφιασμένη, χωρὶς ἥλιον,—βρεθήκαμε μπροστὰ σὲ κατὶ βροχῶδη ἀκρογᾶλια καὶ δλέπαμε ἔδ καὶ ἔκει ἀγοράβια ἀκίνητα καὶ χωρὶς πανιά.

Κατὰ τὸν ἄνεμόν, ἡ θάλασσα ἔπεσε καὶ τὸ βαπόρι μᾶς γλυστράσσε τῶρα ἀπάνω σὲ γαλήναιαν νερά, τόσο ἀπαλὰ ὅσο σχεδὸν καὶ ὁ Κύκνος στὸ κανάλι. Δὲν ταξιδεύομα πιά σὲ θάλασσαν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ βλέπαμε ὄχθαι δασωμέναι, ἢ καλύτερα τίς μαντεύομα μεσα στὴν κροινὴν ὀμίχλην. Εἶχαμε μπῆ στὸν ποταμόν, στὸν Τάμεσην.

—Φθάσαμε στὴν Ἀγγλίαν! εἶπα τοῦ Μαρτίνας.

Μὰ δὲν ὑποδέχθηκα μὲ χαρὰ αὐτὴ τὴν εἰδησην καὶ, ξαπλωμένος παρὸς τὸν κάθιστον, μὲ εἶπε:

—Ἄσε με νὰ κοιμηθῶ!

Ἐπειδὴ ἐμένα δὲν μὲ ζάλιζε ἡ θάλασσα καὶ δὲν εἶχα ὑποφέρει στὸ ταξιδεῖν, δὲν αἰσθάνομαι καμμιά ἀνάγκην νὰ κοιμηθῶ. Ἀπῆσα λοιπὸν τὸ Μαρτίνα ξαπλωμένον σὲ μιὰ ἄρη τοῦ καταστρώματος καὶ ἐγὼ μὲ τὸν Κάπη ἀνέβηκα καὶ ἐκάθησα στὸ ψηλότερον καστόνιον.

Κι' ὁ Κάπησ ἐπίσης δὲν ὑπέφερε στὸ ταξιδεῖν. Ποῖος ἔξεραι! Μὲ τὴν Βιτάλην μπορεῖ νὰ εἶχε ταξιδεῖσαι πολλὰς φορὰς. Ἀπὸ τὸν ἄνεμόν, ἡ θάλασσα ἔπεσε καὶ τὸ βαπόρι μᾶς γλυστράσσε τῶρα ἀπάνω σὲ γαλήναιαν νερά, τόσο ἀπαλὰ ὅσο σχεδὸν καὶ ὁ Κύκνος στὸ κανάλι. Δὲν ταξιδεύομα πιά σὲ θάλασσαν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ βλέπαμε ὄχθαι δασωμέναι, ἢ καλύτερα τίς μαντεύομα μεσα στὴν κροινὴν ὀμίχλην. Εἶχαμε μπῆ στὸν ποταμόν, στὸν Τάμεσην.

Κι' ὁ Κάπησ ἐπίσης δὲν ὑπέφερε στὸ ταξιδεῖν. Ποῖος ἔξεραι! Μὲ τὴν Βιτάλην μπορεῖ νὰ εἶχε ταξιδεῖσαι πολλὰς φορὰς.

Ἀπὸ τὸν ἄνεμόν, ἡ θάλασσα ἔπεσε καὶ τὸ βαπόρι μᾶς γλυστράσσε τῶρα ἀπάνω σὲ γαλήναιαν νερά, τόσο ἀπαλὰ ὅσο σχεδὸν καὶ ὁ Κύκνος στὸ κανάλι. Δὲν ταξιδεύομα πιά σὲ θάλασσαν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ βλέπαμε ὄχθαι δασωμέναι, ἢ καλύτερα τίς μαντεύομα μεσα στὴν κροινὴν ὀμίχλην. Εἶχαμε μπῆ στὸν ποταμόν, στὸν Τάμεσην.

Ἄ, πόσο ὑπέφερε ὁ κατέμενος μου ὁ Μαρτίνας!... (Σελ. 165, στ. 3)

Μ' αὐτὸ ἦτον ὀπτικὴ ἀπάτη. Γιὰτι σὲ λίγο φάνηκαν καὶ οἱ δυὸ ὄχθαι, πρῶτα ὑποκίνας καὶ κατόπει καθαρῶτερες, κίτρινοπῆες.

Στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ στεκόταν ὀλόκληρος στόλος ἀπὸ ἀγκυροβολημένα πλοῖα καὶ ἀνάμεσα ἔς αὐτὰ ἔτρεχαν βαπόρια, βαποράκια, ρυμουλκὰ, ποὺ ἄφιναν πίσω τους μακριὰς ταινίαις ἀπὸ μαῦρον καπνόν.

Πόσα πλοῖα! πόσα πανιά! Ποτέ δὲν ἐφανταζόμου πῶς ἓνας ποταμὸς μπορούσε νὰ ἔχῃ τέτοιον πλήθος! Ὁ Γαρούνας, ποὺ μοῦ εἶχε κάμει τόση ἐντύπωσιν, δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ στὸν Τάμεσην ποὺ μ' ἐθάμπωνε τῶρα. (Ἐπταὶ συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

Τὰ νεώτερα βιβλία :

«ΠΕΤΡΙΟΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ» δρ. 5.

«ΦΟΙΤΗΤΑΙ» 5.

«Ο ΠΟΛΕΜΟΣ» 7.

Ταχυδρομικά κέντρ. τ. 50

ΒΑΣΙΛ. ΠΟΕ

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ

Τὰ μεσάνυχτα κάποτε, γεμάτα μελαγχολία, τον καιρό που σκεφτόμουν, αδύναμος και κουρασμένος, άπάνου σε πολλούς τόμους αλλόκοτους, περιέργους, παραδόσεων ξεχασμένων, τον καιρό που το κεφάλι έγερνε αγεδών στον ύπνο, άκουσα έξαφνα κάποιου θρόνυβο, σά να χτυπήσει τινάς έλαφρά στη θύρα του διαμερισμάτος μου. — Μην είναι κάνας επισκέπτης, έφησύνθησα, που χτυπάει στη πόρτα του δωματίου μου; — Αιτό μόνο και τίποτ' άλλο.

«Α! θυμάμαι καλά, τούτο έγινε παλαιά ένα Δεκέμβριον, σά στην έστια της φωτιάς ή άνταίγια σχηματίσει στο πάτωμα φάσμα, και μ' άγωνία άντίκρουσα προς την ασήη, στα χαμένα προσπαθώντας νάβρω κάποιον άνακοφισμό του λόγου στα βιβλία μου,

Και ο θρόνυς ο μελαγχόλιος, λυπητερός και άδύνατος, κάδω πορφυρός; κουρτίνας μου περνούσε το κορμί μου κι άνατόρξαζα σκιασμένος από φανταστικούς θρόνους, άγνωστους πρώτα γιά μένα, και γιά να συχάσω έτσι της καρδιάς μου τα χείματα, σιωπώθηκα, καταλέγοντας : — Μην είναι τος επισκέπτης που ζητάει άπ' τη θύρα ή άμπε. του δωματίου μου; Μην είναι κάνας επισκέπτης άργυροπημένος, που θέλει γιά νάμπει στο δωμάτιό μου; — Αιτό μόνο και τίποτ' άλλο.

Τέλος ήρτα στον έαυτό μου τη στιγμή εκείνη και δίχως διόλου να διατάξω, — Κύριε, είπα, ή Κυρία, ζήτησιν γνώμη ήμουνα μα τους θεούς ναρκωμένους τον καιρό που χτυπούσατε σιγαλινά τη θύρα μου και δέν ήμουνα βέβαιος ή σάς άκουσα καθόλου. — Κι' ολοθράνοιξα τη θύρα, μα είδα σκόνη, τίποτ' άλλο.

Κριενισπράξη

Ο ΜΟΥΣΙΚΑΝΤΗΣ

Γλυκοβώρητος άνθρωπος, Που άναπνέει άρμονίας Και θυμίζει διαβαίνοντας Μουσικές τρυφερότητας.

Χρυσές ψυχές οι σκέψεις του Γύρω του λές πετάνε Και χαρές πάντ' άπόκοσμες Σιγανοτραγουδιάνε.

Τό λούρι του άπ' τ' άσπρογάλαζα Φτερά, ή γλαυκή στολή του, Τ' άσημενια σιειρήνια του, Κάθε άγγυρό κομμάτι του,

Τό καθένα, ένα λούριμα Μουσικής, και διαμάντι Μιάς χαράς γλυκιάς, μα άπιστο (στης...)

— «Ω, γλυκέ, μουσικάντη! — Μεσοησιακή Άκτιή

Η ΥΓΕΙΑ

Η μικρή μου αδελφή ή Άννούλα μας, είναι στο κρεβάτι άρρωστη από άρρωσσία βαρεία τώρα είκοσι μήνες. Τό κινητό κρεβάτι της είναι γεμάτο από διαφόρα παιγνίδια. Κοινές μεγάλες ζωγραφίες, γλυκίσματα, και ήλιό άλλο πράγμα μπορεί να εύχαριστήση ένα παιδάκι της ηλικίας της. βρισκονται εκεί κοντά της.

Δέν μπορεί όμως να παίξη μόνο του με όλα αυτά τα παιγνίδια, αλλά θέλει και μιά άλλη ζωντανή συντροφιά. Και επειδή τα άλλα αδελφάκια της που πηγαίνουν σχολείο, δέν έχουν παρά λίγες ώρες, γιά τούτο εξηγήσαμε μιά μικρή υπηρεσία γιά να την έχω μαζί της να παίξουν.

Μας έφρασαν λοιπόν από τό χωριό μιά μικρή, παχουλιά και νοστιμούλα, με ζωηρά μαύρα μάτια, αλλά μαυρισμένη από τον ήλιο και τον άνερα της έξοχης, την μικρή Άγγέλα.

Η Άγγέλα, όταν είδε όλα εκείνα τα παιγνίδια, εξήλεψε την Άννούλα και καταλυτήθηκε, και με τον τρόπο που τ' έβλεπε, θαρρούσε πως προσπαθούσε να τ' άφρη σιμά της. Κι' εκεί που έπαιζαν, λέει στην άρρωστη : «Καλότυχη που είσαι να έχης τόσα πράγματα, και έχω πόσο δυστυχισμένη που δέν έχω τίποτα από αυτά. Έ! ής είχα και έχω αυτή την κομψότητα και θά ήμουνα πολύ πολύ εύτυχημένη.»

λαβε την άπορία της χωριόπουλας και της; λέει : Δέν μπορείς να καταλάβης ποιά πράγμα της λείπει, βέβαια γιατί ή άρρώσθεια της, κρυφή καθώς είναι, δέν φαίνεται, και γιατί αυτό που της λείπει, σ' τό έχεις και με τό παραπάνω. Που άλλο είναι παρά ή υγεία της, και τί θά έδινε γιά να μωρτίση να τή χαρή! — Υπάχει καλύτερο πράγμα στον κόσμο από την υγεία! Γιά να μωρτίη και αυτή να τρέχη έξω και να παίξη με τα άλλα της αδελφάκια.

«Άλήθεια, είπε ή μικρή Άγγέλα, τώρα βλέπω πόσο εύτυχημένη είμαι και δέν τ' άξερα! — Κομψάρα

Η ΕΞΟΧΗ

Όταν άφίνατε τό σπίτι σας γιά να πάτε στους άγρούς, δέν αισθάνεσθε την έαυτο σας εύτυχημένο; Ό καθαρός άνερας, που εκεί άναπνέει, σάς εύθύνηζε τό στήθος και σάς κάνει πιο δυνατούς, πιο υγιείς και πιο φρόνιμους. Η θέα των λευκών και τόν δασών, σάς μαγεύει και μιλεί στην καρδιά σας. Βλέποντας τό δημιουργήματα ύψώνεσθε άνεπισητήτως στην ιδέα ενός Πλάστον, ενός Όντος ισχυρού μαζί και καλού. Άπ' τή φύση μαθαίνετε να γνωρίζετε τον Θεό και να τον άγαπάτε. Δέν είν' αυτά ένα σχολείο, όπου γίνονται κανείς καλύτερος;

Παιδιά μου, φυλάτε πάντα τις γλυκές και σωτήριες αυτές έντυπώσεις, που γεννά σέ σάς ή θέα του άγροικου κόσμου. Άν δέν μπορείτε να περνατε τη ζωή σας μέσα στις πεδιάδες, στους λιμνώνες και στα δάση, κοντά στις πηγές και στα ποτάμια, τουλάχιστον όσο συχνότερα μπορείτε, πηγαίνετε να συνθίξεσθε σ' αυτόν τον ζωογόνο και καθαρόν άνερα, που δίνει τη δύναμη και τή φρόνηση. (Μετάφραση)

ΑΙΛΙΚΑ

ΚΑΛΑΜΙΕΣ

Πότε όρθόκορμα, πότε σκυμμένα πότε κουτσουριασμένα. πότε νεύβλαστα, πικνά — πικνά, ίδιες λόγες χάρτινες, στη σιγαλιά της νύκτας σκύβουσε κάπου — κάπου στο ποταμάκι. και του λένε βιαστικά κι' όθώνονται ναξιά-οικα...

Νάτα! τα καλάμα που σειοδνται και τσακίζουν τό λεπτό κορμάκι τους στο φύσμημα του άνερα. Άλήθεια! τί θέλει να φυσήη τώρα κι' αυτός με τέτοια ξαστεριά!... Ένα πραγματικά φεύγει στα ποδια μου μπροστά... Είναι σκοτεινά και δέν τό βλέπω... Α! βατραχάκι! Τό κοίταξο γιά λίγο κι' έπειτα σήμωσα τό πόδι μου να τό πατή-

σω. Μά, σκέφτηκα : «Γιατί; μούκανε; Έπειδή δέν έχω παύω τίποτα άν του κάνο και τίποτα άν του κάνο και τίποτα άν του κάνο... Άλλοστε θάναυ και μιά σκαμνιά να τό λυώσω!»

Και τ' άφρησα... Έκείνο φεύγει στο ποταμάκι με μικρά πηδήματα, σταματώντας κάδω λίγο... Τό σπαράχιο τό πόδι και μπλούμ! μεσ' αινά... Κι' ή σελήνη χορεύει μέσα αυτά και τους δίνει ένα άλλο χρώμα... Με πιάνει μιά κρύη όρημιά να τ' άσταματήσω... Έπειτα μωρτίζω μιά παράση επιθυμία, σάν κάτι να θέλω... Έξω όμως τί... Θέλω να πω κάτι... Νά πω πως είμ' εύτυχισμένη. Κι' άνασαινω βαθεία, με φρόνηση.

ΑΥΡΙΟ ΤΟ ΦΕΡΓΑΡΙ ΘΑΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟ

Ο ΑΓΙΤΕΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ

Δέν ήταν παρά ένας άσημος στρατιώτης μες' στους χίλιους. Κι' άν νίκησαν θέλησε να τ' άφρησθαι, σάν έφανε την έπίσημη μικρονή του πόλη. Κι' έφρησθαι ήθελε να τ' άφρησθαι, σάν έφανε την έπίσημη μικρονή του πόλη. Κι' έφρησθαι ήθελε να τ' άφρησθαι, σάν έφανε την έπίσημη μικρονή του πόλη.

Η ΕΝΟΣΗ ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΙ

(τού La mennais)

Ένας άνθρωπος ταξείδευσε σ' ένα βουνό σ' ένα μέρο, και έβλεπε μεγάλους βράχους, και σκεμμένος άπάνω στο δρόμο, την έπίσημη μικρονή του πόλη. Κι' έφρησθαι ήθελε να τ' άφρησθαι, σάν έφανε την έπίσημη μικρονή του πόλη.

ΚΑΛΑΜΙΕΣ

Αφού είδε κι' απόειδε, κάδω καταστραναχωρημένος και είπε : «Τι θά γίνω σάν έρθει ή νύχτα και με βρεί στην έρημιάν από δίχως φαί, στα ξεσκαπιά, δίχως καμιά υπερόπηση, την ώρα που τό θεριά βγαίνουν γιά να ζητήσουν τή λεία τους;» Και, καθότι ήσανε ρυθισμένοι στις σκέψεις αυτές, να ένας άλλος ταξιδιώτης πού και εκείνος; αφού έχομε ή έχομε ο άλλος, και αφού είδε κι' αυτός πως αδύνατο να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφοι, ήτι δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, κάδωσε όμλιητος να κατεβασέ τό κεφάλι. Κι' ύστερα άπ' αυτόν να πολλοί άλλοι, και κανένας δέν μπόρεσε να κωνήσθαι τό βράχο, και όλωνών ο φόβος ήταν μεγάλος. Ένας τέλοσπαστής άπ' αυτούς είπε στους άλλους : «Συντρόφο

